

αφουγκράζεται
στα παθιασμένα δάχτυλά του να
αντηχούν.

Κι οι χούφτες του, διπλά σφιγμένες
για το κακό και τα ανόσια,
υψώνουν το γρόνθο με βαριές
κατάρες στους βαρβάρους ανείπωτα
και ασήκωτα απάνω τους να πέσουν
σπαθιά κι αστροπελέκια.

Κυθρέα,
Τώρα, κι αν μαύρα σύννεφα
θολήσανε τις μέρες σου, μόνη
απαντοχή μας: Φως ιθαρό,
μια ξαστεριά στον ουρανό σου.

Λένε πολλοί: Άλλος έχει το
όνομα κι άλλος έχει τη χάρη.
Δώσε, Κυθρέα μου, ακριβή:
Νά 'χω τη χάρη σου
κι ας έχω τ' όνομά σου.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

του δρα Νίκου Αρτεμίου

Την ευτυχίαν θέλω την
τζιαι θέηουμεν την ούηηοι μας
πάντα τζιαι παντού γυρεύουμεν την
τζι εν την ευρίσκουμεν
γιατί νομίζουμεν πως έσειε χαθεί.

Μα έχουμεν την μέσα μας
έν' μες τα σιείηη μας έν' εις το στόμα μας
έν' εις το σιέρι μας.

Έναν χαμόγελον, έναν χάδιν
τζι ένας ηόςος γηυτζής
για να δκιούμεν δώρον
τζιαι να παίρουμεν αντίδωρον

Έτην, έν' τούτη η ευτυχία
πον 'να δκιούμεν τζιαι να παίρουμεν

Έν' τούτη που ηαηούμεν καηοσύνη
τζιαι τούτ' εν να μας μείνει.

Προσταγή του Θεού

του δρα Νίκου Αρτεμίου

Ήρταν τα γρόνια τζι ηύραν μας
τσιηηούν μας που πάνω κάτω
να μπούμεν μες την γη,
γιατί έν' του Θεού μας προσταγή.
Θέηεις εν θέηεις να το χωνέψεις
Χους ει και εις χουν τζιαι φεύκεις.